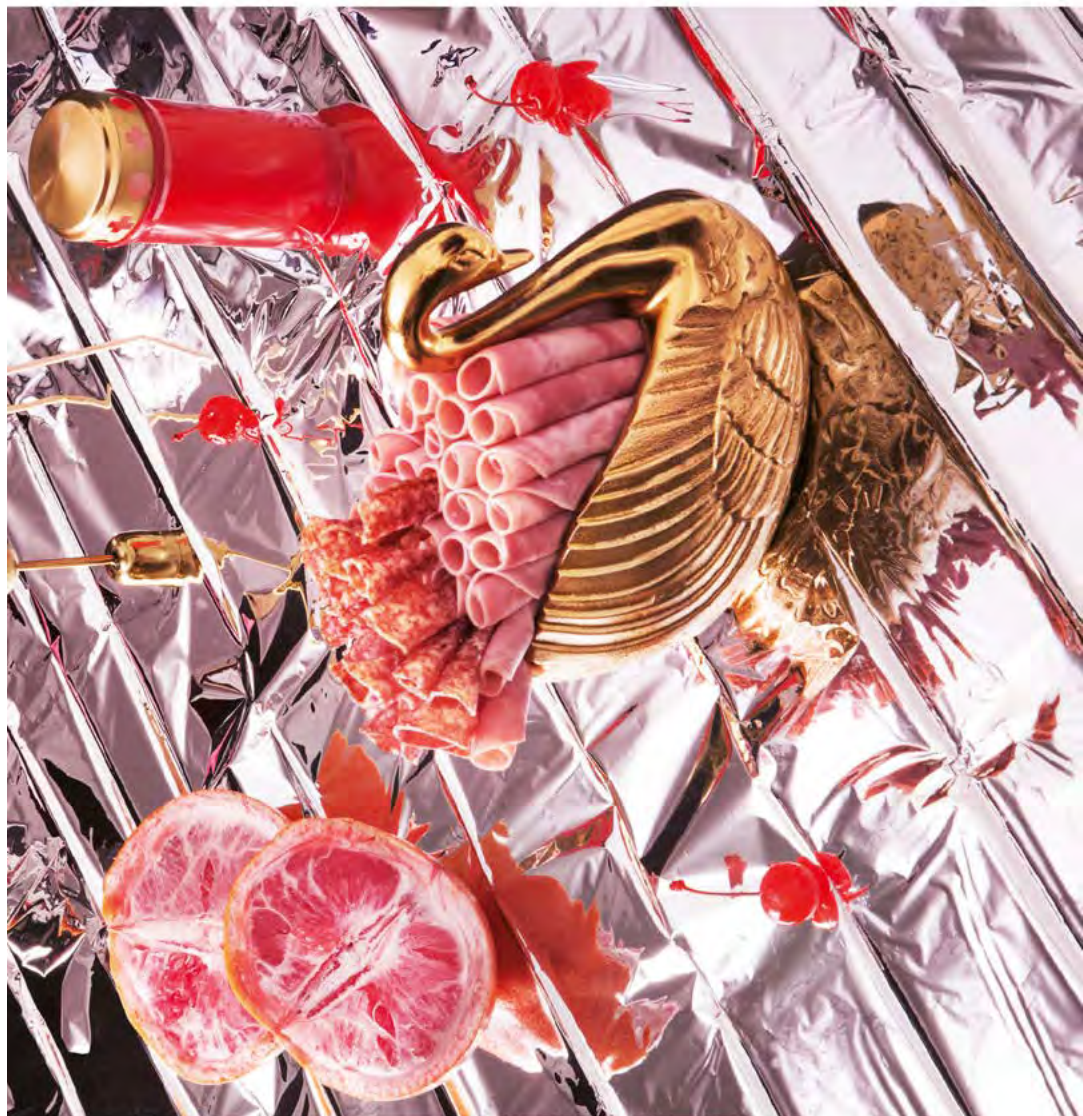

ŽIVOT JE RAUT

VYVAROVNA.COM

Život je raut

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Hannová, Jana Patočková, Hannah Saleh

Život je raut – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

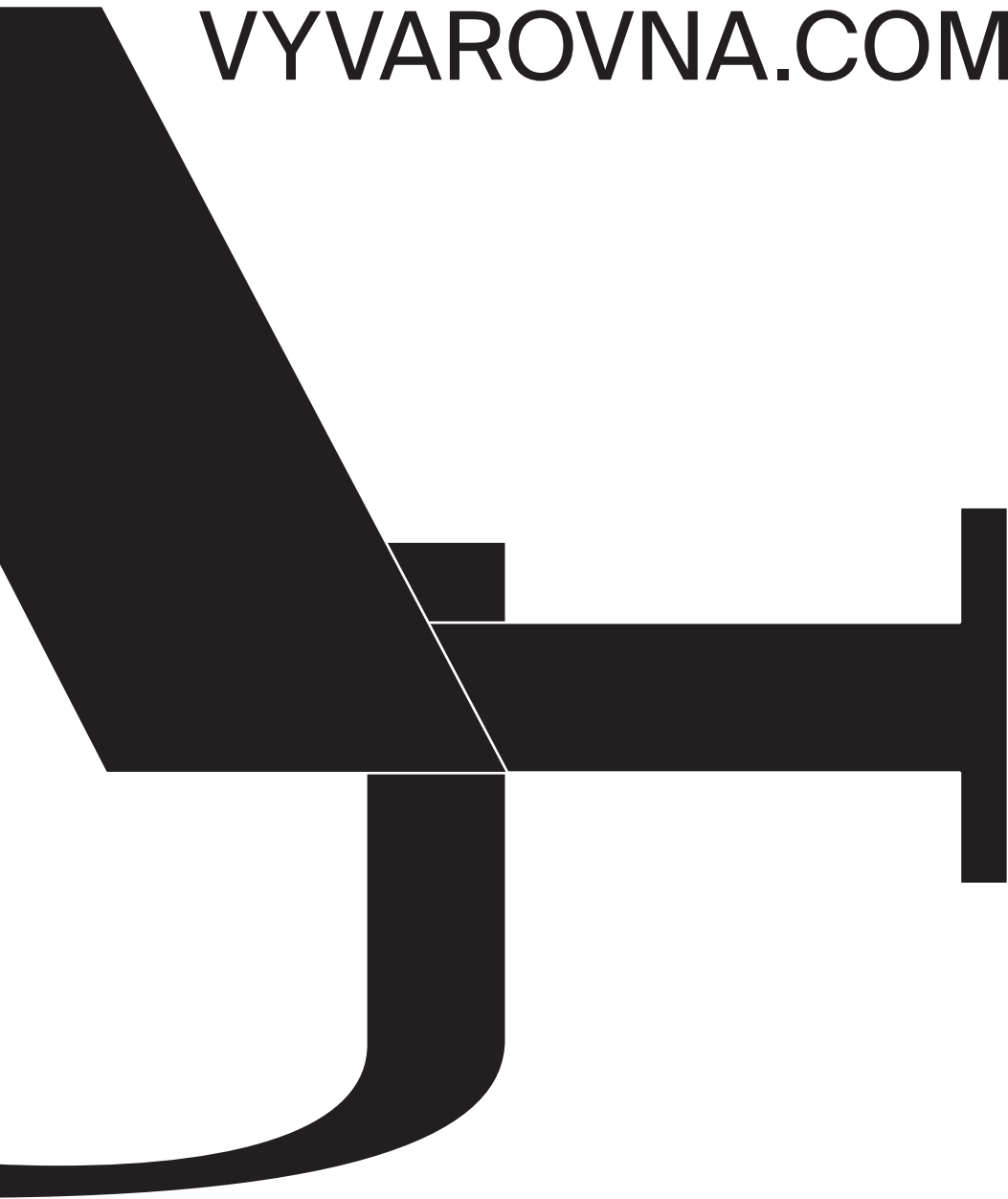
ŽIVOT JE RAUT
VYVAROVNA.COM

ŽIVOT JE RAUT

RAUT

CPRESS
BRNO
2017

VYVAROVNA.COM

PODĚKOVÁNÍ

KAROL HOŠEK ZA SPOLUZALOŽENÍ BLOGU V ROCE 2011

ROHLIK.CZ

#jidelna

20

#smazo

28

#holky

36

#ineedmoredallas

47

#chlebicek

55

#bizar

64

#nabaarovou

74

#branicek

81

#300k
89

#patecek
97

inmylife #mamserada
106

#vozralazenska
115

#pravda
123

#prosecco
130

#zivotjeraut
138

EMANCIPACEV

TROU
TROU
TROU
TROU
TROU
TROU

Kdyby se mě někdo ve čtrnácti zeptal, co nejraději jím, nasucho bych polkla a vykotala bych něco o salátu, dušeném kuřecím a těstovinách. Nebyla by to vůbec pravda. Už odmala patří mezi moje nejoblíbenější jídla cokoliv s majonézou, cokoliv smaženého, okurky ve slaném nálevu, pořádně naloženéj hermelín a pizza. Na rohu ulice, kde jsem jako dítě vyrůstala, stojí už asi sto let jedna lahůdkárna. Pochoutkáč, nivová pomazánka, miska v aspiku a tukový rohlíky za pár halířů. To bylo moje dětství. A taky chlebičky. S pořádnou vrstvou vlašského salátu, vajíčkem politým majonézou a lacinou šunkou. Svýho času jsem jich na stojáka byla schopná sníst i pět a pak se doma utrápeně šklebila na

půlku grepu a neperlivou vodu, co jsem si ostentativně naordinovala k obědu, zatímco se zbytek rodiny cpal kachnou se zelím. Přiznat v jistým věku svůj apetit může být pro řadu holek, dospívajících někde mezi anorektičkama z obálky Dívky a nadupanejšma sexbom-bama s dokonale tvarovaným zadkem a bicákama na bříše á la Beyoncé, cesta do pubertálního pekla. Jíst znamená mít špeký a mít špeký znamená nebýt sexy a nebýt sexy znamená být prostě out. Jenže současné holky mají na rozdíl od těch, které si své komplexy, dilemata a sebezpřijetí musely odžít stejně zoufale jako já počátkem nultých let, jednu velkou výhodu. V moři internetového balastu můžou totiž už

pár let klidně narazit na Vývařovnu. A to nemusí být zrovna málo. Už ani nevím, kdy jsem na blog Vývařovny poprvé narazila já, ale je to už pár let. V prvních dojmech se mísilo překvapení se studem. V té době se ve mně už určitě formovala moje feministická poloha, takže nadšení nad tím, že tři holky mají blog, navíc o jídle a ještě je to celý vtipný, sebereflexivní a totálně chic zároveň, se trochu třískalo s tím, o jakém jídle, potažmo způsobu života, tenhle blog je. Taky musím přiznat, že jsem se bála. Hodně. Foodbloggerky a food-bloggeri pro mě byli před pár lety symbolem stejné demence, jako jsou dneska „happiness manageri“ nebo celej život pojišťováci, ale absence frustrujících fotek

perverzně čistých kuchyní a dokonale naleštěných
přístrojů vedle nepocintaných talířů s nadpozemsky
vypadajícím jídlem byly příslibem něčeho jiného, než
co mi trhalo žíly u Deníku Dity P. Jídelny, smážo,
Braníček, cigáro ke snídani, halenka s masným flekem,
sem tam too much panáků, taky vína, taky koktejly
(tady se to rozchází – někdy jsou high a někdy low),
zase smážo a dny, které je možný přežít jen díky exi-
stenci serveru Dáme jídlo. Recepty na jídla, která se
dají zvládnout, sem tam exotika a sem tam luxus, dost
často ale taky texty, které se s klidem dají označit za
reality check z míst, na které jiní z téhle (pro mě po-
řád trochu bizár) foodbloggerské komunity v honbě za